

[Duetoff]

Men her har vi altså netop med den sociale dimension et godt eksempel på det, Danmark troede på indtil for nogle få år siden, nemlig at det var godt med enstemmighed. Jeg kan huske diskussionerne fra 1986, hvor det hed sig, at Danmark må holde fast i enstemmigheden, fordi enstemmigheden sikrer, at alle de andre ikke kommer og løber os over ende. Det viste sig jo, at enstemmigheden blev brugt af dem, der ikke ville noget som helst, at enstemmigheden blev brugt af det England, der ikke ville indføre de miljøkrav, der kunne være med til at afhjælpe nogle af problemerne, at enstemmigheden ville være med til at sørge for, at den sociale dimension overhovedet ikke fungerede, men at det i virkeligheden var i dansk interesse at få flertalsafgørelser, i virkeligheden var i dansk interesse at kunne presse et højere niveau igennem via nogle afgørelser dér.

Det er da klart, at det får nogle parlamentariske demokratiske følgevirkninger i Danmark. Vi har jo haft en diskussion om Markedsudvalget og dets stilling, og det er da naturligt, at man må drøfte et Markedsudvalg og de mandater, der gives dér, i det øjeblik man begynder at få flertalsafgørelser, for så er et nej i Markedsudvalget jo ikke nødvendigvis længere et nej til en gennemførelse; tværtimod kan vi blive stemt ned af de andre. Det er selvfølgelig et problem, vi skal løse her i Danmark, det er ikke et problem, der hænger sammen med Unionen, men jeg vil da gerne opfordre partierne her til at tage diskussionen om, hvordan vi kan sikre folketingsindflydelse i den sammenhæng.

Der var måske også en grund til nu at understrege endnu en gang, at EF-politikken i højere og højere grad er blevet indenrigspolitik. Det er allerede sket i forbindelse med det indre marked, men det sker jo mere endnu i forbindelse med Unionen, at flere og flere områder på EF-politikkens område får en direkte virkning for, hvilken lovgivning vi kan gennemføre i Danmark. Det betyder, at man skal være med til i fællesskab at fremme interessen for EF-direktiverne og EF-lovgivningen, og dertil tror vi at bl.a. Europa-Parlamentet kan være et godt instrument.

Jeg skal ikke gøre meget ud af miljøpolitikken, men blot sige, at vi glæder os over, at der også er kommet flertalsafgørelser på det område. Vi mener også, det er vigtigt, at vi har fået forskningspolitikken styrket, og i det hele taget

føler vi, at det er vigtigt, at en række af de nye områder er blevet inddraget i samarbejdet.

Men det vigtigste er måske, at Danmark nu får indflydelse på nogle økonomiske beslutninger, der under alle omstændigheder vil betyde noget for os. Allerede én gang i dag er forholdet i forbindelse med den tyske renté jo blevet nævnt. Vi kan da godt sige, at vi har suverænitet i Danmark, men normalt er den danske suverænitet omkring 10-12 minutter, for så lang tid går der fra det øjeblik, Tyskland ændrer renten, til vi gør det her i Danmark. Det eksempel er blevet fremhævet af, jeg tror, hr. Grove tidligere i dag, men det bliver ikke dårligere af at blive gentaget, for det er et rigtigt argument.

Det betyder faktisk, at vi får indflydelse på nogle forhold nu, som vi tidligere bare har skullet følge. Jeg mangler i traktaten, må jeg nok sige, at man ikke kun diskuterer, hvad der skal ske, når staterne har et for stort underskud, jeg synes også, det ville have været pænt at diskutere lidt, hvad der skal ske, når staterne har for stort overskud. Det har jo rent faktisk været et af vores problemer specielt i forbindelse med Tyskland, at man dér har bremsset økonomien så langt ned, at det var med til ikke at sætte gang i vores beskæftigelse herhjemme. Jeg ved fra Markedsudvalget, at man har tanker i den retning, men jeg synes godt, man kunne have nævnt, at der faktisk også ville være et problem i den retning, altså at man havde mulighed for at skubbe til staterne i retning af at føre en mere frembrusende politik.

Vi ville gerne have haft mere demokrati i denne unionstraktat. Vi så gerne, at Europa-Parlamentet var blevet styrket væsentlig mere, end det er nu. Vi mener faktisk, at Europa-Parlamentet burde have egentlig forslagsret, og at det burde være lovgivende i den forstand, at det var i Europa-Parlamentet, EF-direktiverne blev besluttet.

Men sådan skulle det ikke være; Danmark tog desværre plads i den forkerte vogn, idet Danmark med et flertal her i Folketinget var med på bremsersiden. Vi havde gerne set, at vi havde været med blandt dem, der skubbede på.

Vi tror også, at det i hele den diskussion, der er lagt op til nu om åbenhed i forbindelse med EF-samarbejdet, er en narresut at påstå, at man kan få åbenhed i Ministerrådsarbejdet. Vi